USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Penzion Neptun s.r.o.**, se sídlem Sportovní 1141, Třeboň, zast. JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 19569/17/5300-21441-703172, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 50 Af 24/2017 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Roubala, advokáta se sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, Plzeň.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení daňových povinností na dani z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období červen, září, říjen, listopad a prosinec roku 2010 a tato prvostupňová rozhodnutí byla potvrzena.

[2] Předmětem sporu je lhůta, ve které se prekluduje (promlčuje) právo na předepsání úroku z prodlení souvisejícího s pozdní úhradou DPH. Žalovaný má za to, že jde o lhůtu šestiletou, stěžovatelka je přesvědčena, že se úroky z prodlení prekludují ve lhůtě pro vyměření daně, tj. ve lhůtě tří let.

[3] Daň z přidané hodnoty za měsíce červen, září, říjen a listopad roku 2010 se stala splatnou v roce 2010 za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro posuzovaná období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Prodlení daňového dlužníka upravoval § 63 odst. 1 uvedeného zákona tak, že dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Daňovému dlužníkovi v důsledku včasného neuhrazení daňové povinnosti přibývají povinnosti nové, v projednávané věci povinnost hradit úrok z prodlení. Tato povinnost vzniká ze zákona, není zapotřebí stanovovat úrok z prodlení autoritativním rozhodnutím. Platební výměr, jímž je daňový subjekt vyrozuměn o úroku z prodlení a jeho výši, je tudíž deklaratorním správním aktem. Ten je zapotřebí vydat dle § 70 odst. 1 uvedeného zákona v šestileté promlčecí lhůtě.

[4] Okolnost, že právní úprava vybírání daně srážkou (§ 69 zákona o správě daní a poplatků) předchází právní úpravě promlčení, neznamená, že promlčení se vztahuje výlučně k vybírání daně srážkou. Při aplikaci předpisů o vybírání daně je zapotřebí vycházet nejen z gramatického výkladu jednotlivých právních pojmů, ale je zapotřebí vzít v úvahu systematické členění zákona o správě daní a poplatků, které vyměření daně a placení daně upravuje v samostatných částech. Zákon o správě daní a poplatků stanoví lhůtu pro vyměření daně, která činí 3 roky, a lhůtu pro placení daně trvající 6 let. Obdobně není relevantní argumentace § 58 uvedeného zákona, dle kterého příslušenství daně sleduje její osud. Uvedené ustanovení se týká vyměření daně, nikoli jejího placení.

[5] Daň z přidané hodnoty za měsíc prosinec roku 2010 se stala splatnou v měsíci lednu 2011. V této době byl účinný zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), který úrok z prodlení upravuje v § 252. I podle tohoto předpisu je úrok z prodlení konstituován jako nová daňová povinnost pro daňový subjekt, která vzniká ze zákona. Lhůta pro předpis úroků je upravena v § 160 odst. 1 daňového řádu a shodně s předchozí právní úpravou činí 6 let. I tato lhůta byla napadeným rozhodnutím respektována, byla-li stěžovatelce výše úroků sdělena v měsíci září 2016 a lhůta doběhla 25. 1. 2017.

[6] Lhůta dle § 148 odst. 1 daňového řádu se vztahuje na vyměření či doměření daně, což se děje konstitutivním rozhodnutím. Povinnost hradit úroky z prodlení vzniká ze zákona; úkon správce daně o sdělení tohoto úroku je úkonem deklaratorní povahy, o kterém je třeba vyrozumět daňového dlužníka ve lhůtě pro placení daně, nikoli ve lhůtě pro její vyměření. Bylo-li rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení v souzené věci v šestileté lhůtě vydáno, pak promlčení práva sdělit výši tohoto úroku nenastalo.

[7] Stěžovatelkou citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu se vztahuje ke vzniku daňové povinnosti, nikoli k placení daní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu pro nesprávné právní posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je doslovným zopakováním žalobní argumentace (viz část II. a III. žaloby a část II. a III. kasační stížnosti).

[9] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soud k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě, které doslovně opakuje.

[11] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože námitky v ní obsažené nelze podřadit pod § 103 odst. 1 s. ř. s.
[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. [k]*asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[14] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí stěžovatelka v kasační stížnosti uvést, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského soudu. Kasační stížnost je totiž mimořádný opravný prostředek, kterým je možno napadnout rozhodnutí krajského soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným Nejvyšším správním soudem; je proto povinností stěžovatelky v kasační stížnosti uvést, s jakými konkrétními závěry krajského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat žalobní body. Činnost Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí a především tvrzenými skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, v kterých částech a z jakých důvodů má NSS napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumat.

[15] Soud není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat. Tím by byla porušena jak dispoziční zásada, tak zásada rovnosti účastníků. Bez stanoveného rámce přezkumu nelze kasační stížnost věcně projednat.

[16] Z porovnání obsahu kasační stížnosti a žaloby soud ověřil, že argumentace v části II. a III. kasační stížnosti je doslovným opisem argumentace v části II. a III. žaloby. Stěžovatelka žádným způsobem nereaguje na to, jak se s touto argumentací vypořádal krajský soud. Zopakovala žalobní body, v nichž pouze zaměnila výraz „žalobce“ za výraz „stěžovatel“ a doplnila úvodní odstavec o řízení před krajským soudem a petit.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce, jelikož její kasační stížnost byla před prvním jednáním ve věci odmítnuta [§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Tato částka bude stěžovatelce vrácena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu